

Goedkoop als een verlopen vrouw

BRUSSEL ● In de voorstelling *Bungalow* zet danseres en choreografe Karin Vyncke een hondsbrutaal maar geraffineerd portret neer van een 'desperate housewife'.

DOOR PIETER T'JONCK

De laatste jaren was het stil rond danseres en choreografe Karin Vyncke. Hoewel ze werkte met topchoreografen als Reinhild Hoffman of Maguy Marin, brak haar eigen werk hier nooit echt door. Met haar nieuwste werkstuk *Bungalow* komt daar hopelijk verandering in.

Een grote vrouw in het zwart dreunt loom een woonkamer binnen. Het meubilair staat kriskras door elkaar, alsof ze ofwel op het punt staat te vertrekken of nooit moeite deed om uit te pakken. Alles is hier goedkoop, nep of dubbel nep. Een vaas bevat niet eens plastic bloemen, maar een prop inpakpapier met bloemenfoto's. De opzichtige nepnagels van de vrouw blijken slechts stukken knalrode tape die ze op haar nagels plakte.

Deze vrouw ziet ons niet. Hoe dicht ze ook komt, ze lijkt door het publiek heen te kijken, alsof het een spiegel was. Van bij de eerste danspassen weet je dat die spiegel haar niet veel goeds te vertellen heeft. Op een pompende beat imiteert ze de verleidelijke poses waar tijdschriftmodellen het patent op hebben. Maar ze doet dat slordig. Met opzet slordig, alsof ze nauw-

gezet monstert hoe ver ze verwijderd is van het voorbeeld. Die kleine vertekening volstaat om alle wuft poseren te ridiculiseren. En daar scheidt de vrouw genoeg in.

Wie niet graag gezien wordt, al is het door de spiegel, kan immers in ruil voor bewondering nog altijd hoon, afschuw, afkeer oogsten. Altijd beter dan niets. Je kunt afkeer zelfs uitlokken door als een huissloof, onderuitgezakt en met wijd opengespreide benen, je geslacht te etaleren. Als er toch niets te verbergen is... Of je kunt slechte gevoelens uitlokken met walgelijk voedsel: met water aangelengde bloem binnenschrokken om de gore brij dan weer uit te braken. Als je dan nog niets voelt, brengt de imitatie van een Hitchcockscène soelaas.

Vyncke brengt dit portret van een vrouw op de rand van een inzinking met bestudeerde, en daardoor geraffineerde lomphed die het personage geloofwaardig maakt, ook al is het zo'n cliché. Een filmpje van Axel Claes versterkt die authenticiteit. Het monteert vage beeldflitsen van een huiselijk bestaan. Ze verspringen en vervloeien zo snel dat alles oplost in een dikke beeldmist. Alsof je binnenkeek in het hoofd van een vrouw waar alle 'mooie' herinneringen opgelost zijn in een dikke mist.

Bungalow, nog vanavond in Théâtre de la Balsamine, Felix Marchallaan 1, 1050 Brussel, www.balsamine.be